

Jeg kan ikke se af det ærede Medlems Foredrag, hvorledes han er kommen til det store Tal, om det skulde være paa den Maade, at han har valgt den laveste Sats og regnet, at den skulde være Gennemsnittet, og saa subtraheret dette fra Værdien af de smaa Ejendomme eller med andre Ord, om han er gaaet ud fra Gaarde paa 2—4 Tdr. Hartkorn som det normale og har regnet derfra opad. Men hvis det ærede Medlem har gjort dette, vil jeg spørge, om han saa ogsaa har regnet paa en Skattelettelse for de større Ejendomme paa over 12 Tdr. Hartkorn. De skulde jo ogsaa have en Skattelettelse, idet de ogsaa ere over det Minimum, det ærede Medlem gaar ud fra som det normale. De ere 486 Kr. under Gennemsnittet, og Ejendommene paa 4—12 Tdr. Hartkorn ere endog 751 Kr. under Gennemsnittet, saa at han da ogsaa maatte give disse Ejendomme en Skattelettelse. Jeg gør bare opmærksom derpaa, for der maa jo dog være en lille Smule Konsekvens i Regnestykket. (*Alberti*: Det er rent galt altsammen!) Nej, det har den heldige Egenskab at være fuldstændig korrekt altsammen, der er ikke eet forkert Tal deri. Men det er muligt, at det ærede Medlem har været saa snild at tage den Klasse Ejendomme, som ere de allerbilligste, dem paa 4—12 Tdr. Hartkorn og begyndt at regne derfra. Hvis han derimod har regnet fra Gennemsnittet, er min Beregning rigtig, det kan ikke nytte, det ærede Medlem forsøger paa at omstøde det.

Endnu et Ord skal jeg sige til det ærede Medlem, da jeg har den Ære at have ham siddende her over for mig, med Hensyn til det, han kaldte Afsløringen. Det syntes han, var saa uhyre interessant. Det glæder mig overordentligt. Jeg tror, jeg sagde forleden Dag, at det netop var af Hensyn til det ærede Medlem, at jeg havde spildt nogle Timer af min Juleferie med at se paa Skattelovene netop for at efterkomme det Løfte, jeg ved første Behandling havde givet, om at fremsætte Forslag, saasandt der var Sandsynlighed for, at vi kom til at forhandle om andet end om det, Skattekommissionen havde tænkt paa. Derfor glæder det mig overordentligt, at det ærede Medlem var saa glad over denne Afsløring. Jeg maa alligevel betage det ærede Medlem noget af hans Glæde. Jeg forstod, at han var særlig glad over, at jeg havde gaaet i Maa-neder og sukket efter at faa at vide, hvad Landstingsudvalget vilde, uanset at jeg ogsaa havde mine Tanker om en eventuel

virkelig Skattereform. Det har det ærede Medlem dog faaet lidt forkert fat paa. Det er ganske vist, at jeg forleden Dag sagde, at Landstingsudvalgets Formand havde sagt til mig, at jeg maatte tie stille og ikke sige noget til nogen om mine Tanker; men det varede kun et Par Dage, inden jeg blev indviet i, hvad Landstinget vilde, og da det paa det allernærmeste, ja endogsaa ganske nøjagtigt, i Princippet faldt sammen med det, jeg havde ønsket, havde jeg ikke Grund til at være rask efter at komme til at debattere med andre Mennesker om denne Sag, saa kunde jeg se, at den nok vilde komme frem paa ganske naturlig Maade, hvad den jo ogsaa er. I øvrigt vil jeg gerne sige til det ærede Medlem uden Fortrydelse, at det Forhold, der eksisterer mellem Meningsfæller af den Mening, jeg tilhører, i dette Ting og i det andet, forekommer det mig, at det ikke er værdt at drage ind i Diskussionen. Det kunne vi have Lov til at afgøre indbyrdes, og det ærede Medlem skal ikke have store Bekymringer for det; det skulle vi nok se at komme ud af paa en nogenlunde rimelig Maade.

Et Par Ord vil jeg, da jeg har Ordet, sige til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (*Scavenius*). Det ærede Medlem maa vist have misforstaaet mig. Det kunde ikke falde mig ind at bebrejde Kreditforeningerne, at de gerne ville udbringe deres Obligationer til den størst mulige Pris, og lige saa lidt kunde det falde mig ind at bebrejde dem at benytte den Fremgangsmaade, som de have brugt i ret betydeligt Omfang, at søge Marked i Udlandet. Jeg har ganske simpelt spurgt: Er det absolut ene og alene til Held og Lykke at faa udenlandske Penge herind og sende vore egne Papirer til Udlandet i Stedet? Er der ikke en Hage ved den Sag? Jeg forstaar, at Kreditforeningerne ere nødte til at handle, som de have gjort, og jeg vil føje til, at var jeg Kreditforeningsdirektør, vilde jeg rimeligvis have handlet paa samme Maade. Men set fra et nationaløkonomisk eller nationalt Standpunkt forekommer det mig, at det kan have sine Betænkeligheder at blive ved at forøge Gælden til Udlandet. Kommer der en kritisk Periode i en eller anden Henseende, Krig f. Eks. eller andre Ulykker, ind over os, kan det næsten ikke undgaas, at der saa tillige maa komme en økonomisk Kalamitet af meget vidtrækkende Omfang over vort Land, naar vi have en stor Mængde Gæld ude i fremmede Lande, da det jo er ganske indlysende, at disse